

Myndighedspersoner og andre magthavere har ikke holdt sig tilbage med farvede fordommelser.

Efter denne årelange trommeild vil det være selvbedrag at foregøgle, at man kan opnå lidenskabsløs lovanmeldelse ved domstolene for eller imod den aldeles ulovbestemte fiktionsteori, som gennemsyrrer anklagemyndighedens henvendelse til folketinget. Det hvad enten man indbringer sagen for 3, 6 eller 15 dommere. Den sædvanlige grundforudsætning for at anvende domstolsapparatet foreligger simpelthen ikke opfyldt i sådanne sager, hvor anklagen ikke bygger på i forvejen fastslåede lovregler eller lovfortolkning.

Byretspræsidenten oplyser til BT for 18. ds., side 5, at han har udpeget en juridisk dommer (i øvrigt en, der den 12. og 17. december 1973 har været anklagemyndigheden følgagtig i sagen), man at man venter stort besvær med at finde domsmænd. „I denne sag kan vi ikke som sædvanlig slå ned på en tilfældig mand i grundlisterne. Der er mange hensyn at tage. Ikke mindst fordi vi kan vente politisk kritik. Det er således helt givet, at folk fra Fremskridtspartiet ikke kan være med til at dømme. Jeg vil ikke tage politiske hensyn, men hvis jeg får at vide, at den og den er medlem af Fremskridtspartiet, vil jeg nok sige nej.“

Hvor dårligt man så end kan få det til at rime med sine forestillinger om, at domsmagten skulle være højt hævet over det samfund, dommere lever i, kan enhver, der ikke vil lukke øjnene for realiteter, ikke med god samvittighed for sig selv påstå, at det i Danmark i 1974 er muligt at få afgjort denne sag på tilfredsstillende grundlag.

Spærrereglen i grundlovens § 57 er jo blandt andet indsat for at sikre imod, at sten, som domstolsystemet ikke kan løfte, ikke bliver lagt på dets skuldre.

Ethvert politisk system — Enevælde, Estrupiat, Besættelsestidsefterslæt — er tilbøjelig til at betragte sig selv som så fuldkomment, at det ikke misbruger strafferetsplejen til opgaver, som kriminalprocessen i virkeligheden ikke kan løse, fordi de i bund og grund udtrykker rent politiske modsætninger indenfor samfundet.

Denne historisk evige sandhed gælder også for Danmark i 1974. Går det ikke op for folketinget under § 57-sagens behandling,

vil det med usvigelig sikkerhed gå med denne sag, som det er gået med andre politiske retssager i historien: Eftertiden vil fordømme nærsynetheden hos dem, der stemte for.

Det er ikke virkelighedsnært at antage, at 1970'ernes danskere er så autoritetstro, at langt de fleste af dem vil godtage domstolenes endelige afgørelse. De, som er imod, vil fortsat være imod. De, som er for, vil fortsat være for. Man kan beklage dette. Kendsgerningen er, at ikke nok så mange domstolsanstrengelser skaber ro om det gennem min nu påtalte adfærd og tale rejste i bund og grund politiske spørgsmål.

18.

Vurderingen af sagskomplekset er i virkeligheden et lovgivningsanliggende, som folketinget ikke bør skyde over på domstolene. Dette synspunkt er nærmere udviklet dels af landsretssagfører J. Kaj Andersen i Berlingske Tidende (2. sektion side 5) for 27. ds., dels af universitetslektor Bent Unmack Larsen, som i Politiken den 12. december 1973 skrev sålydende indlæg:

„Jura og politik.

Set i et samfundsmæssigt perspektiv er det vigtigste spørgsmål i Glistrup-sagen ikke, om Glistrup bliver straffet for de lovovertrædelser, som han er sigtet for, men om demokratiet og retsvæsenet bliver kompromitteret gennem sagens behandling.

Det synes også at være kernen i Politikens krav om, at folketinget skal ophæve Glistrups immunitet. „Naturligvis skal folketinget ikke været et fredhelligt sted, hvor man kan sikre sig mod retsforfølgning . . .“ siges det i lederen den 8. ds. Hermed udtrykkes netop den frygt for kompromittering af demokrati og retsvæsen, som det først og fremmest gælder om at undgå.

Alligevel — eller måske netop derfor — er det vigtigt at fremhæve, at spørgsmålet om, hvad der skal ske i Glistrup-sagen, er mere kompliceret end Politikens leder lader ane. Skal man overhovedet begære Glistrups immunitet ophævet? Det er et spørgsmål, som skal besvares af den kommende justitsminister som øverste anklagemyndighed. Og det er det spørgsmål, hvis afgørelse rummer den største fare for kompromittering af demokrati og retsvæsen.